

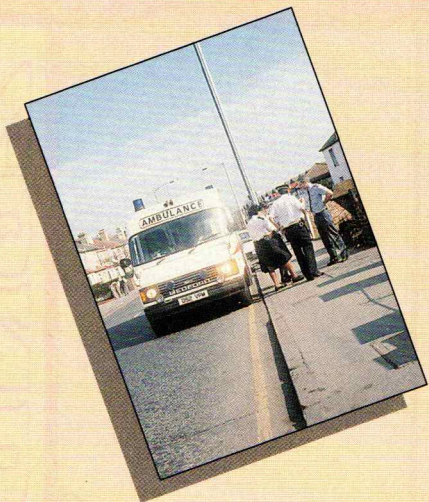
STEM

Alcoholisme

ZONDIËR HOOP

ZONDER HOOP

Het is niet te geloven hoeveel mensen op deze wereld tot de categorie der 'hopelozen' gerekend kunnen worden! En daarbij hoeft u beslist niet alleen te denken aan de armoedzaaiers die u in onze grote steden ineen-gehurkt op de stoep ziet zitten. Nee, ook onder zakenlieden, atleten, ingenieurs, artsen en mensen van allerlei professie treft u aan die -in een eerlijke bui zullen toegeven, dat ze hun leven als 'hopeloos' beschouwen. Geld noch succes blijken een garantie te zijn voor een leven vol vrede, vreugde of hoop.

Richard Hussey was een succesvolle internationale accountant, die een luxe leventje leidde en met afgunst door zijn collega's bekeken werd. Helaas raakte hij verstrikt in een drankverslaving die

hem en zijn carrière bijna vernietigde. Hij was niet meer in staat gedurende langere tijd aan een opdracht te werken, en raakte tenslotte zijn gezin kwijt. Uiteindelijk belandde hij, zonder enige hoop, in een krotwoning. De doktoren verbaasden zich erover, dat hij nog in leven was, de aftakeling van zijn lichaam in aanmerking genomen. Totdat Richard de bron ontdekte van De Gelukkigste Mensen Van De Wereld...het doel van zijn bestaan.

*Richard Hussey,
Brighton, England*

Weer klonken de sirenes van de ambulance. Sinds de alcohol in mijn leven belangrijker was geworden dan wat ook, was dit geluid voor mij niets ongewoons. Bewusteloos en in levensgevaar wegens complicaties die het gevolg zijn van overmatig alcoholgebruik, zag het er naar uit, dat ik het ditmaal niet zou overleven. In een naburige stad was echter een groepje Christenen voor mijn herstel aan het bidden. Het gevolg daarvan was, dat ik niet alleen er weer bovenop kwam, maar tevens bevrijd werd van mijn drankverslaving. Ik ben sindsdien nooit meer teruggevallen.

Ik ben geboren in Penang, Maleisië. Mijn vader had een belangrijke positie in de rubber en tin industrie. Het gevolg daarvan was, dat mijn zusje en ik maar weinig van onze ouders te zien kregen, omdat ze het te druk hadden met allerlei sociale 'verplichtingen'. We woonden in een groot koloniaal huis, met veel personeel en een 'Amah' die speciaal voor ons moest zorgen.

Toen ik zeveneneenhalf was, werd ik naar een kostschool in Engeland gestuurd.

ALCOHOLISME

In de vakantie paste mijn oma op mij, wat best leuk was, omdat er heel wat neefjes en nichtjes in de buurt woonden. Alleen met de zomervakantie gingen we terug naar Maleisië. Toen ik 16 was, ging mijn vader met vervroegd pensioen en zo streken we neer in Henley-on-Thames, Oxfordshire.

Het liefst zou ik dienst nemen bij de Marine Luchtmacht. Het leek me geweldig op zo'n vliegtuigmoederschap te kunnen landen. Mijn vader, die een geweldige invloed op mij had, meende echter

dat er geen droog brood mee te verdienen viel en daarom arrangeerde hij voor mij een sollicitatie bij een vooraanstaande internationale bank. Tijdens mijn eerste opleiding stak ik maar weinig op waar het zaken betrof. Destemee echter als het ging om cafébezoek. In die tijd al werd het fundament gelegd voor mijn latere drinkpatroon. Ik besepte toen niet dat ik hiermee de voetstappen van mijn aan de drank verslaafde moeder volgde.

Mijn overplaatsing naar een bijkantoor in Singapore zou iemand met minder zelf

vertrouwen misschien afgeschrikt hebben, maar ik verheugde me in het weerzien met Maleisië. Mijn Maleise assistent leerde mij het accountantsvak. Daarnaast werd het drinken een niet meer weg te denken onderdeel van mijn levensstijl. Avond aan avond bleef ik, vaak tot 3 uur 's nachts, doordrinken en ik was bijzonder fortuinlijk, dat niemand aanmerkingen maakte op het feit dat ik dikwijls moest verzuimen omdat ik een kater had.

Vervolgens werd ik hoofdkassier op het hoofdkantoor, waarbij ik een grote financiële verantwoordelijkheid te dragen kreeg. De paardenrenbaan van Singapore had ook een rekening bij ons, en iedere zaterdagavond moest ik persoonlijk de opbrengsten van de weddenschappen naar de kluis brengen. Op een keer zag de politie zich genoodzaakt een opsporingsbevel te laten uitgaan. Ik was n.l. weer eens dronken en ik was derhalve 'vergeten' het geld te deponeren. Toen ze me opgespoord hadden, kostte het me een uur om te ontzuiveren en toen pas kon ik me de getallen van de safe-combinatie herinneren!

Wat een fantastisch leven! Ik had mijn eigen speedboot waarmee we in het weekend gingen waterskiën. Ik speelde een goede partij golf en bleek ook een redelijk amateur-toneelspeler te zijn. De bar was daarbij natuurlijk niet uit mijn leven weg te denken, maar de effecten daarvan maakten mij niet minder populair.

Toen ik overgeplaatst werd naar Bahrein in het Midden-Oosten kreeg ik een soort cultuurschok. Met gevolg dat ik bij het opstaan al een borrel nam en nog een voor ik naar kantoor ging. Om de dag door te komen, had ik een thermosfles met sinaas-appelsap bij me, die flink was aangelengd met alcohol. Zonder drank ging het gewoon niet meer! Zo kon ik me b.v. nauwe-

lijks aankleden vanwege mijn trillende handen.

In Bahrein ontmoette ik Jenny, die uit Saudi Arabië was overgeplaatst. Ofschoon ze eigenlijk verpleegster was, kwam ze -vanwege de slechte salariering- bij ons werken als privé-secretaresse. Er verschenen maar zelden nieuwe meisjes op het toneel, en daarom besloot ik dat deze dan maar voor mij moest zijn, ook al omdat ze mijn beste vriend en diens familie kende. We trouwden in Bahrein en werden later naar Hong Kong overgeplaatst.

In Hong Kong werd ik manager van de Exportafdeling. Ik had 120 medewerkers en droeg een grote verantwoordelijkheid. Wat niet wegneemt, dat ik ook een aantal grote fouten maakte. Zoals de verzending van £3.000.000,- tractor-onderdelen bestemd voor Zuid-Afrika. Bij aankomst bleken de kisten gevuld te zijn met beton! Drank maakte nog steeds een belangrijk deel uit van mijn sociale leven, maar ik wist het feit dat ik de hele dag door 'bij-tankte' aardig te verhullen. Een golf tas biedt gemakkelijk ruimte aan 8 blikjes bier en een fles wodka. En hoewel de directeur mij eens vroeg of ik een probleemdrinker was, ontkende ik dit en ik sloeg ook geen acht op een advertentie van de Anonieme Alcoholisten (A.A.) Ik was vreemd genoeg nooit ziek, al had ik wel een verhoogde bloeddruk. Dat ik echter mijn ongeluk tegemoet ging, mag blijken uit het feit dat ik mijn pillen met een glas alcohol naar binnen spoelde.

Toen mijn moeder ernstig ziek werd, vloog ik naar Engeland, maar ik kreeg niet de kans om haar te bezoeken want ik stortte in door een hartaanval en kwam in een ziekenhuis terecht. Ik stond er op dat mijn vrouw zou overkomen, ondanks tegengestelde raadgevingen. Ze was n.l. in verwachting van ons tweede kind en had de

zorg voor een kleintje. Daarbij zou ze dan alles in Hong Kong moeten pakken en verhuizen en uiteindelijk bij mijn ouders intrekken. Ze kreeg te horen, dat ik verhoogde bloeddruk had en hartproblemen, maar niemand vertelde haar dat ik een alcoholist was en eigenlijk hulp nodig had. Ik, van mijn kant, was blij dat niemand mij het drinken verbood.

We verhuisden weer naar Bahrein, maar ik kon de werkdruk niet meer aan. Na een aantal bijna catastrofale blunders met Arabische klanten besloot ik ontslag te nemen. Had ik dat niet gedaan, dan hadden ze me wel gevraagd te gaan.

Terug in Engeland ging ik bij een andere bank werken en nog weer later ging ik in verzekeringen. De problemen namen echter toe. Ik verkocht ons huis aan mijn vader om zo de hypotheek te omzeilen, maar ik verzuimde op tijd de huur te betalen. Pas veel later kreeg ik te horen dat ik een Dr.Jekyll-en-Mr. Hyde-leven leidde.

Tenslotte kreeg het overmatig alcoholgebruik dan toch vat op mijn gezondheid en ik kreeg een ontsteking aan de alvleesklier.

De volgende jaren kwamen deze ontstekingen regelmatig terug, maar ook de ermee gepaard gaande hevige pijnen hielden mij niet af van de drank. Uiteindelijk kwam ik dan toch in een behandelingscentrum van de AA terecht. Een tijd lang bleek dit te helpen, maar toen ik voor de tweede keer werd opgenomen, besloot mijn vrouw echtscheiding aan te vragen, omdat dit voor haar en de kinderen de enige oplossing scheen voor hun problemen.

Aanvankelijk woonde ik nog in een flat. Vervolgens zocht ik mijn heil in een simpele zit-slaapkamer en uiteindelijk kwam ik in een krotwoning terecht. Mijn enige aanspraak vormden een stel woestijnspringmuizen, die -toen ze zich vermenigvuldigden- al mijn kleren opvrat. Alles wat ik aanvankelijk naar mijn flat had

Richard's zoon Mark

**Richard's vrouw
en dochter Lyndsay**

meegenomen, was ik inmiddels kwijtgeraakt. Om de twee weken haalde ik mijn cheque op het kantoor van de bijstand en kocht dan wat spaghetti, een blik tomatensoep en een paprika. Zo had ik een paar dagen te eten, en voor de rest van het geld kocht ik drank. Op een keer werd ik in Brighton, waar ik inmiddels was gaan wonen, in elkaar geslagen. Ik waste me nauwelijks en zag er uit als een zwerver! Vanuit mijn raam kon ik het kantoor van American Express zien en ik verlangde ernaar daar aan de slag te kunnen gaan.

Als ik weer eens een tijdje in het ziekenhuis had gelegen, leek het even goed te gaan. Een maatschappelijk werker deed erg zijn best om mij te helpen. Ik kreeg zelfs af en toe mijn kinderen te zien, maar zodra ik weer begon te drinken mochten ze niet meer komen. Mijn dochter was gewoon bang voor me. Uit eigen vrije wil kwam ik nooit meer mijn huis uit. Ik werd er òf uitgezet, òf ik werd met een ziekenwagen afgevoerd: in beide gevallen liet ik er een grote puinhoop achter.

Tenslotte kwam ik weer in het ziekenhuis terecht, waarbij iedereen dacht dat ik nu wel zou sterven. Mijn zuster werd opgebeld, die op haar beurt weer Jenny, mijn ex-vrouw, op de hoogte stelde. Een paar maanden tevoren was zij Christen geworden, wat tot gevolg had, dat zij haar huiskring vertelde dat ik hard gebed nodig had. Ze begonnen voor mijn genezing te bidden, maar ook dat Jezus in mijn leven zou komen. God heeft hun gebeden gehoord én beantwoord. Ik was al een tijd bewusteloos geweest, toen ik op een gegeven moment mijn ogen opende en mijn moeder aan de voet van mijn bed zag staan. Ze schudde haar hoofd. Zij was aan haar drankverslaving overleden! Er stond iemand naast haar. Ik besloot nooit meer te drinken en kort daarna werd ik losgekoppeld van alle slangen en buizen. Jenny kwam bij me op bezoek en toen ik het

ziekenhuis uitmocht, betrok ik een alcohol-vrij huis. Ik ging ook weer naar de bijeenkomsten van de AA: 90 meetings in 90 dagen! Ook kreeg ik mijn kinderen weer regelmatig te zien en weer later verhuisde ik naar een opvanghuis-tweede-categorie.

De daaropvolgende Kerst werd ik uitgenodigd bij mijn gezin door te brengen. Mijn dochter drong er bij mij op aan dat ik met hen mee zou gaan naar de kerk. Gek genoeg vond ik het nog interessant ook wat ik daar te horen kreeg. Toen ik Jenny op een dag in tongen hoorde zingen, dacht ik dat het iets met toverij te maken had en ik begon er vragen over te stellen. Ik ging intussen iedere zondag mee naar de kerk.

De vice-voorzitter van het FGBMFI-chapter in Worthing nodigde mij een keer uit voor een dinnermeeting. Tijdens mijn tweede bezoek hoorde ik een Bijbelvers uit het boek Job: "Onderwerp u aan God en leef in vrede." Ik wist niet hoe snel ik uit mijn stoel moest komen om naar voren te gaan, toen er gevraagd werd wie zijn leven aan Jezus wilde toewijden.

Tot de weinige dingen die ik bezat, behoorde een bronzen Boeddha-beeld. Vlak voor die bijeenkomst had Jenny mij nog opgebeld: ze had sterk het gevoel, dat het beter zou zijn, als ik dit beeld vanaf de pier in zee zou gooien. Tot mijn eigen verwondering nam ik het beeld mee in mijn auto, maar toen de meeting voorbij was, bleek de toegang tot de pier gesloten te zijn. De volgende morgen heb ik echter niet geaarzeld het ding alsnog in zee te gooien. Wat een opluchting! Wat een bevrijding! Samen met dat Boeddha-beeld verdwenen in één klap alle zonden en druk uit mijn verleden, onder het uitspreken van de woorden: "In Jezus' naam werp ik je in de diepte"!

vervolg op blz. 11

DE EERSTE PLAATS

Mike Macau, Cergy-Pontoise, Frankrijk

Op mijn dertiende was ik kampioen veldrijden. Ik bezat het temperament en het doorzettingsvermogen van een winnaar. Helaas leed mijn karakter daaronder. Ik was alleen nog maar tevreden met een eerste plaats. Bovendien keek ik neer op anderen, speciaal op mijn ouders. En hoewel het in de wedstrijdcompetitie steeds beter verliep, ging het voor het overige alleen maar bergafwaarts.

Wij vormden een Christelijk gezin, waarbinnen tijdens mijn kinderjaren alles over Jezus werd verteld. Toch bleef het voor mij allemaal erg abstract. Godsdienstlessen maakten me juist tegendraads, en elk excuus om maar niet te hoeven meedoen greep ik aan. Een daarvan was sport! De meeste wedstrijden werden op zondag gehouden; alweer een goede reden om niet mee naar de kerk te gaan. Omdat ik nog erg jong was, gingen mijn ouders aanvankelijk mee als ik in Frankrijk of ergens in het buitenland een wedstrijd moest fietsen. Door mijn natuurlijke aanleg bereikte ik al vroeg de top in deze sport.

Langzamerhand werd er bij ons thuis alleen nog maar over cycle-cross gesproken, terwijl alle trofeeën en bekens op de planken aan de muur er ook van getuigden. Vier jaar lang ging dit zo door.

In 1987 werd ik, terwijl ik met mijn fiets op een hoofdweg reed, door een auto aangereden. Wonder boven wonder kwam ik overeind, maar...ik was mijn geheugen kwijt: ik wist niet meer wie ik was, of waar ik vandaan kwam. In paniek riep ik God aan en even later verloor ik het bewustzijn.

Ik kwam zes uur later in een ziekenhuis weer bij kennis. Langzaam kwam mijn geheugen ook weer terug en terwijl ik daar zo lag, kreeg ik alle tijd om over mijn toestand na te denken. Ik kwam tot de conclusie, dat iemand mij wel geholpen en gered moest hebben.

Het gevolg hiervan was, dat ik er een tijdje later met mijn broer Dominique over sprak. Deze was lid van de FGBMFI, en hij nam mij mee naar enkele dinnermeetings. Het

was tijdens een van deze bijeenkomsten, dat ik mijn leven overgaf aan Jezus. Het is precies zoals de Bijbel in 2 Corinthen 5:17 zegt "Daarom is iemand die in Christus is een nieuwe schepping; zie, het oude is voorbijgegaan en het nieuwe is gekomen." Ik was een nieuw mens geworden...een gelukkig mens. Mijn fiets bleek nadien een steeds minder belangrijke plaats in mijn leven te gaan innemen.

In een poging om anderen in mijn vreugde te laten delen, en ook om mijn dank aan God te uiten, beplakte ik mijn racefiets met stickers waarop Christelijke slogans stonden. Het gevolg daarvan was, dat heel wat mensen mij aanschoten om daar vragen over te stellen. Ik kon ze dan vrijuit vertellen wat Jezus in mijn leven betekende.

In 1988 ontmoette ik een meisje dat er erg aantrekkelijk uitzag. Ze was echter geen Christen, en ergens van binnen wist ik dat ik met haar geen relatie moest beginnen. Via een van mijn vrienden sprak de Heer tot mij: "Denk goed na voordat je jezelf aan iemand toewijdt; je kunt niet twee dingen tegelijk doen; je moet een keuze maken."

Toen dit meisje me weer een keer had opgebeld, heb ik er een hele tijd over nagedacht. Uiteindelijk besloot ik God te volgen

en sindsdien is Jezus de eerste plaats in mijn leven blijven innemen. Al het andere, inclusief mijn sport kwam op de tweede (of lagere) plaats.

Ik ben nu lid van het FGBMFI-chapter in Cergy-Pontoise. Mijn vader en zwager trouwens ook. Ik heb de Doop in de Heilige Geest ontvangen en aan den lijve de effectieve kracht van gebed ervaren.

Toen ik nog op school zat, werden daar openlijk drugs verkocht en gebruikt. Toen ik er op een morgen nogal vroeg arriveerde, liep ik rond het schoolgebouw en ik begon te bidden: "Heer, doet U er a.u.b. iets aan; het loopt hier de spuigaten uit!" Drie dagen later was er een inval van de politie, waarbij de drugsdealers werden ingerekend. De Heer had mijn gebed verhoord. De hele sfeer op school is daarna veranderd ten goede.

Voor mij is Jezus de belangrijkste persoon in mijn leven geworden. Ik ben blij dat ik van Hem kan getuigen en men mag weten dat ik Christen ben.

Mike Macau is monteur. Hij is lid van het FGBMFI-chapter in Cergy-Pontoise in Frankrijk.

Mike Macau in een Cross Wedstrijd

AGRESSIE

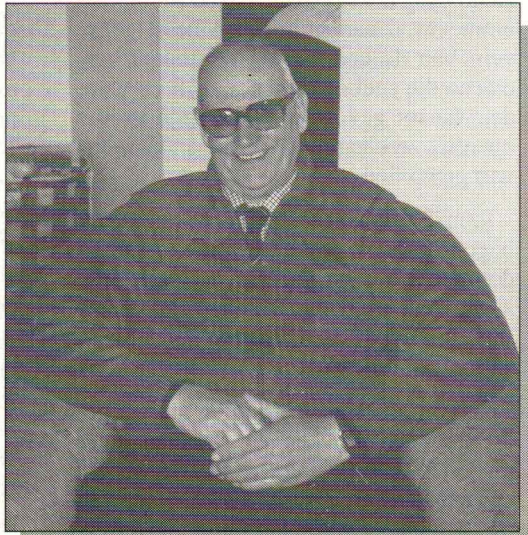
**George Redman,
Dagenham, Engeland**

Toen ik nog op school zat, was ik erg sterk en aggressief. Ik had altijd te horen gekregen, dat ik deze twee kwaliteiten diende te gebruiken om mijn jongere broertje te beschermen, wanneer hij weer eens geplaagd werd. Op school bracht dit mij maar al te vaak in de problemen. Mijn vader was erg streng voor mij, hoewel hij daarbij altijd hoogstaande normen hanteerde. Ik ben hem dan ook erg dankbaar voor de morele opvoeding die hij mij heeft gegeven, hoewel ik nu wel besef, dat hij in zijn ijver soms te ver ging.

Ik weet nog hoe, tijdens de oorlog, een V-1 vlak bij ons huis terecht kwam. De explosie 'blies' mij a.h.w. de schuilkelder in. Ik maakte daarbij een geweldige smak, waarbij ik de onderste wervels blesseerde. Jarenlang heb ik van dit letsel last gehad.

Net als mijn vader ging ik in de Londen-se haven werken. Ik kreeg daar een kantoorbaan, waarbij ik de in- en uitgaande vracht moest controleren. Dit was nog voor het container-tijdperk. Mijn agressiviteit stak nog steeds de kop op en deze ging gepaard met een anti-Christelijke houding. Een van mijn oudere collega's bleef echter van zijn geloof getuigen, hoe vijandig ik hem ook bejegende.

Een bepaald gespreksonderwerp deed mij echter van inzicht veranderen. We

hadden het over de planeten en hoe deze in hun baan werden gehouden. Ik kwam diep onder de indruk van de orde en de onderlinge afhankelijkheid die eraan ten grondslag lag. Ik moest wel tot de conclusie komen, dat er een Inspiratiebron MOEST zijn, een Schepper, een Ontwerper en een Instandhouder van het heelal...kortom GOD. Drie dagen lang hield dit alles mij bezig en ik was er erg stil onder. Maar toen zei ik tegen mijn vrouw, dat ik de volgende zondag toch wel eens naar de kerk wilde. Hoewel ze eigenlijk blij was met dit besluit, stond ze er toch ook sceptisch tegenover, omdat ze dacht dat het een bevlieging was.

We gingen samen naar de kerk van mijn collega in Dagenham en installeerden ons op de achterste rij. Wat mij het eerste opviel was, dat de mensen heel anders

waren dan ik verwacht had: als ze zongen leken ze het nog te menen ook en ook de predikant sprak zó alsof hij zelf geloofde wat hij zei! Die echtheid, die werkelijkheid, die ik daar aantrof, hebben mij uiteindelijk tot Jezus getrokken. Erop terugziend, mag ik zeggen dat Hij een complete ommezwaai aan mijn leven heeft gegeven. Van de ene dag op de andere verdween die snel opkomende drift en woede, wat tot gevolg had, dat mijn vrouw openlijk verklaarde dat ik een ander mens was geworden.

Toen ik eenmaal een Bijbel had gekocht, begon ik daar regelmatig in te lezen, en doordat ik nu steeds naar de kerk ging, zagen ook mijn familieleden dat ik het serieus meende. Ze vonden het maar gek, en lachten mij erom uit.

Na geruime tijd, leerden de andere gemeenteleden mij kennen. Toen er meer diakenen nodig waren, werd ik gekozen, en later fungeerde ik ook als secretaris van de gemeente. Op een paasmorgen werd ik tijdens de kerkdienst van mijn klachten aan de wervelkolom genezen. Toen ik thuiskwam, deed ik het stalen corset af dat ik tot dan altijd gedragen had. En zo kon ik de volgende morgen een grote hoop grond in mijn achtertuin verzetten!

Toen onze voorganger naar elders vertrok, werd er van mij -als secretaris verwacht, dat ik hem zou vervangen tot er een nieuwe voorganger was benoemd. Via een correspondentie cursus had ik intussen het nodige gestudeerd, zodat ik mijn gemeente als pastor mocht dienen. Nu kreeg ik alle gelegenheid te getuigen van de geweldige waarheden die ik sinds mijn bekering ontdekt had. Ik bleef echter ook in de Londense haven mijn werk doen, omdat ik niet full-time in dienst van de gemeente was.

Op een dag kreeg ik hevige hartkrampen. De dokter maakte mij behoorlijk aan het schrikken door te zeggen: "Blijf dood-

stil staan, of je bent er geweest!" Ik bleek een hartaanval te hebben en werd onmiddellijk in de intensive care afdeling opgenomen. Nadien heb ik nog heel wat keren in het ziekenhuis gelegen, met gevolg dat ik voor mijn werk werd afgekeurd. Korte tijd later moest ik ook mijn ambt als voorganger opgeven. Die steeds terugkerende hartaanvallen hebben mijn geloof echter niet geknakt. Integendeel, het werd erdoor gesterkt, want het heeft mij geleerd op Jezus Christus te vertrouwen. Langzamerhand zag ik toch verbetering in mijn situatie optreden, hoewel ik af en toe weer terugviel.

In 1988 werd ik lid van het FGBMFI-chapter Havering (Londen) en niet lang daarna werd ik binnen ons chapter de verantwoordelijke man voor STEM. Dit gaf mij, samen met mijn vrouw, de gelegenheid ons dienstbaar te maken. In 1990 werd ik tenslotte tot vice-voorzitter van ons chapter gekozen.

Tijdens een dienst in de Elim Kerk in Bognor heeft God mijn gehoor hersteld. Op een morgen werd ik wakker en ik realiseerde me, dat ik vogels hoorde zingen en ook de klok kon horen tikken, zonder dat ik gebruik maakte van mijn gehoorapparaat. Ik ben de Heer Jezus Christus daar enorm dankbaar voor.

Naarmate ik probeer mijn Heer meer en meer te volgen in alles wat ik doe, en Hem daarbij gehoorzaam te zijn, ervaar ik dat Hij mij meer en meer geneest. Toen ik mij ernaar uitstreckte Hem te dienen, schonk hij mij de kracht en de bescherming die nodig zijn de voorkomende zaken af te handelen. Het is mijn enige wens God in alles wat ik doe de glorie te geven.

George Redman is gepensioneerd beampte van de Port of London Authority. Hij is vice-voorzitter van het FGBMFI-chapter te Havering (Londen).

vervolg van blz. 6

Mijn levensomstandigheden namen een bijzondere wending. Het leek wel of ik springveren onder mijn schoenzolen had en ik voelde me stralen. Gedurende de 3 volgende dagen “hoorde” ik dat God mij een nieuwe flat beloofde. Binnen een week bleek dit het geval te zijn en mijn hospita was — tot mijn grote verbazing — een Christen. Ik kreeg werk in het gebouw waar ik op uit keek en vlak naast me bleek nog een Christen te werken.

Van toen af aan ging ik regelmatig naar de kerk; ik bezocht bijbelstudies en nam deel aan dinnermeetings van de FGBMFI. En toen volgde de ene gebeurtenis na de andere. Ik ontving een cheque die het me mogelijk maakte een flat te kopen. Ik maakte promotie en bleek ook in staat te zijn over mijn leven te praten met vrienden en bekenden. Het duurde niet lang of we vormden binnen het bedrijf een Christengemeenschap. Tot op de huidige dag komen we bijeen en ons aantal neemt nog steeds toe. Een van de leden is de oudste vice-president van het bedrijf.

Tijdens een van de FGBMFI-dinners werd er een profetie uitgesproken. Daarin werd gezegd dat ik door God gebruikt zou

worden, en dat ik daar ook niet lang op behoefde te wachten. Ik werd dan ook al heel snel gekozen tot vice-voorzitter van het FGBMFI-chapter in Worthing en mocht nadien ook vaak als gastspreker in andere chapters optreden.

De Heer heeft mij gebruikt om voor genezing van zieken te bidden. Door mijn getuigenis mochten anderen tot geloof komen. Ik heb ook liefde en respect van mijn kinderen teruggekregen. Trouwens, samen met Jenny zijn ze een bron van bevoegdheid en wijsheid geweest.

Tijdens de bijeenkomsten van de Anonieme Alcoholisten kregen we voortdurend te horen: “Laat los! Laat God Zijn gang gaan”. Nu pas weet ik wat dit werkelijk betekent. Wanneer er zich weer eens problemen voordoen, wat in ieders leven regelmatig het geval is, dan leg ik ze in de handen van Jezus, en door me aan Hem over te geven ervaar ik een totale vrede.

Richard Hussey is directielid van American Express in Brighton en Vice-voorzitter van het FGBMFI-chapter in Worthing.

DE DOOP IN DE HEILIGE GEEST

De doop in de Heilige Geest is een Bijbelse ervaring die beloofd is aan de volgers van Jezus Christus. Het doel is de ontvanger te begiftigen met de kracht en gezag om de wil van God te doen en om een getuige te zijn (Hand.1:8)

In Hand.2:4 zien we dat de Doop gepaard gaat met “het spreken in tongen” wanneer de Heilige Geest zich manifesteert. Het is niet alleen voor een elite groep van mensen, maar voor iedereen die Jezus in zijn leven heeft aangenomen. (Joh.1:12)

Voor verdere informatie, bevelen we u de volgende boeken aan: “Ze spreken met andere tongen” door John Sherrill, en “Negen uur in de ochtend” door Dennis Bennett.

Het tijdschrift STEM van de Volle Evangelie Zakenlieden wordt elke twee maanden uitgegeven door de FGBMFI, een wereldwijde evangelische gemeenschap van christen-zakenlieden. Het internationale kantoor voor Europa is gevestigd aan de Mechelse Steenweg 30, B-3000 Leuven, België. Alle rechten voorbehouden.

in Nederland

AMSTERDAM

Bijeenkomsten in Restaurant MARCANTI te Amsterdam, iedere 2de dinsdag v.d. maand.
President: K.L.M. Koopmans
Tel: 02975/62264

AMERSFOORT

Bijeenkomst iedere 2de maandag van de maand in Rest. SCHEP te Hoevelaken
President: Ruud van Ginkel
Tel: 03494/59259

DELFT

Bijeenkomst iedere laatste maandag van de maand in Motel Hoornwijk te Rijswijk
President Harry Duynisveld
Tel: 01749/46873

DEN HAAG (ned.talig)

Bijeenkomst iedere 3de dinsdag van de maand in Rest.De Gouden Leeuw te Voorschoten.
President J. van Bijsterveld
Tel: 070/3253184

DEN HAAG (eng.talig)

Informatie:
A. van Duivendijk
Tel: 070/836616

DRECHTSTREEK

Bijeenkomst iedere 2de maandag van de maand in Hotel Papendrecht, te Papendrecht
President Martin de Haan
Tel: 078/10.36.40

ZOETERMEER

Bijeenkomst iedere laatste maandagavond van de maand in het BARON HOTEL, Boerhaavelaanwijk 13
Voorzitter: H.N. Dijkshoorn
Tel: 01736-93634

ZUID-LIMBURG

Voor informatie:
President George Girdler
Tel: 04492/5531

EINDHOVEN

Bijeenkomst in Motel Eindhoven iedere eerste maandag van de maand.
President H.van Dingstee
Tel: 04990/72521

GRONINGEN/ASSEN

Bijeenkomst iedere 3e maandag van de maand in Postiljon Motel te Haren.
President Wim Breedveld
Tel: 05939/674

HOOGVEEN

Voor informatie:
President Wim Breedveld
Tel: 05939/674

HEERENVEEN

Bijeenkomsten Postiljon Motel Heerenveen eerste maandag van de maand
President Joh. Bolt
Tel: 058/157000

ROTTERDAM

Bijeenkomst iedere laatste dinsdag van de maand in Rest. Plaswijk te Rotterdam.
President Joh. Hoogendoorn
Tel: 01727/17527

UTRECHT

Informatie bij President: Herman van Eijk
Tel: 03465/65572

in België

ARLON (franstalig)
Mr. Rigaux, 051/27.76.00

ANTWERPEN

voor informatie:
Voorzitter: Leo Van Gulck
Pater Damiaanstraat, 67
B-2610 Wilrijk
Tel: 03/440.28.47

BRUSSEL (nederl.talig)

Voorzitter: Guido Hoedemaeckers
Bilzensteenweg 468
3700 Rixingen - Tongeren
Tel: 012/26.36.70

BRUSSELS (eng.talig)

Tim Chapman, 02/734.20.77

BRUXELLES (franstalig)

K. Kumapley, 02/762.83.00

CHARLEROI (franstalig)

Jean Leroy, 071/84.49.25

IZEGEM

Voorzitter: Rik Van Neste
Marktstraat 40
8700 Izegem
Tel: 051/30.69.83

KORTRIJK

Voorzitter: Frans Van de Kerckhove
Zwaluwenlaan 1
8500 Kortrijk
Tel: 056/22.00.20

MONS (franstalig)

Jean Pautut, 065/66.61.65

SAINT-VITH (duitsstalig)

Arno Bourgraff, 00.352/808.128

Nationaal bestuur Nederland: I. Havenaar (voorzitter), M.de Haan (penningmeester), W. Breedveld.
Administratie en distributie: Jan de Jong, Rubensstraat 22, 3351 JV Papendrecht. Tel: 078-152725
Bankrekening: 56.95.01.245 ten name van F.G.B.M.F.I. Nederland, Papendrecht.
Postgiro: 187344 ten name van F.G.B.M.F.I. Nederland, Papendrecht.

**DE INTERNATIONALE GEMEENSCHAP
VAN VOLLE EVANGELIE ZAKENLIEDEN**

Stichter en President: Demos Shakarian

Europese Vice-President: James Winter

Voorzitter Nat. bestuur België: Marc den Haerynck – Tel. 03/887.72.32

Nationaal directeur Nederland: Izaäk Havenaar – Tel.03242/3033 & 03242/1233

Internationaal kantoor voor Europa: Mechelse steenweg 30, B-3000 Leuven,

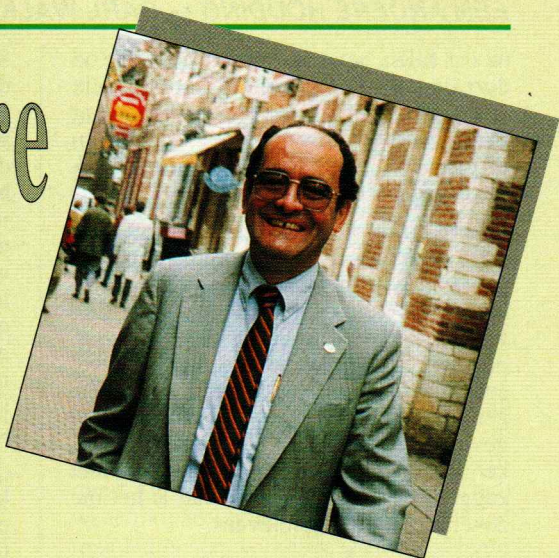
België, Tel: 016/20.79.44 – Fax: 016/20.79.31. Coördinator voor de Europese

Chapters: Bob Spilman – Hoofdredakteur voor Europa: Blair Scott –

Productie-assistent: Donato Anzalone.

Een andere houding

**Carl Walker,
Brussel, België**

Het is met veel spijt, dat ik terugkijk op mijn houding tijdens een van de eerste FGBMFI-dinnermeetings die ik heb meegemaakt. Misschien dat ik nog net geen Farizeeër genoemd mag worden, maar ik denk dat ik velen van hen die als zodanig in de Bijbel worden aangeduid naar de kroon stak. In het bijzonder kan ik me nog levendig die bewuste vrijdagavond in de herfst van 1983 herinneren. Er was toen een gastspreker die de grootste moeite had met het uitnodigen van mensen om naar voren te komen.

Moet je nagaan na een diner in een luxueus hotel nodigt iemand je uit om te reageren op zijn uitnodiging je leven aan Jezus over te geven! Op zijn zachtst gezegd vond ik het maar een vreemde zaak. Ik beschouwde de spreker als een soort exhibitionist, zoals hij daar stond te vertellen over zijn "zonden", zomaar in het openbaar! En God zou hem dan nog daarbij geholpen hebben ook! Vanuit mijn geloofsachtergronden meende ik dat dit soort dingen binnen de beslotenheid van de biechtstoel dienden plaats te vinden.

Ik maakte me dan ook echt zorgen over het gezond verstand van de mensen die bij een dergelijk exhibitionisme betrokken waren. Waar haalden ze het bovendien

vandaan, mij te vertellen dat Jezus Christus mijn persoonlijke Heer en Verlosser was of dat IK (!) me zo nodig persoonlijk aan Hem moest toewijden! Tijdens die eerste paar bijeenkomsten vond ik alles wat daar zoal plaatsvond zo smakeloos, dat ik na ieder bezoek tot de overtuiging kwam, dat dit mijn laatste was geweest. Mijn vrouw drong er gelukkig bij mij op aan toch maar weer te gaan, want op de een of andere manier voelde ze dat er toch iets goeds voor mij in stak. Achteraf bezien bleek dit zeer gematigd uitgedrukt te zijn.

Aan het einde van die bewuste bijeenkomst was het voor mij al geen verrassing meer, dat de gastspreker het moeilijk had met zijn oproep. Hij verwoordde zijn uitnodiging nog eens op een andere manier, om het aldus zijn toehoorders wat gemakkelijker te maken om erop in te gaan. Maar niemand reageerde. Een laatste vraag trof mij echter bijzonder, toen hij zei: "Wie van de aanwezigen kan iets zeggen over wat God onlangs in zijn of haar leven heeft gedaan?" Toen er ook op deze vraag nog steeds niemand reageerde, dacht ik bij mijzelf: "Walker, als je nu geen antwoord geeft, ben je de grootste lafaard die er op twee benen rondloopt". Het was alsof ik een lading stenen van mijn schouders

moest tillen, voor ik kon opstaan om op deze vraag in te gaan. Op dat ogenblik wist ik nog niet dat ik deze ene handeling een geweldige omwenteling in mijn leven in gang had gezet. Niets, maar dan ook niets was nadien hetzelfde.

Een van de vroegste herinneringen uit mijn jeugd, die ik in Luxemburg heb doorgebracht, was mijn Eerste Heilige Communie. Vlak na de Tweede Wereldoorlog was er niet veel nodig om een feestje te bouwen. En ik weet dan ook nog goed wat een fijne dag we hadden, samen met alle genodigden, maar of ik nou een speciaal gevoel heb gehad m.b.t. de speciale betekenis van deze gebeurtenis kan ik niet zeggen. Als het er al was, dan is het me zeker niet lang bijgebleven.

Het was in die dagen, dat mijn vader besloot een eind aan zijn leven te maken, nadat hij zich van mijn moeder had laten scheiden. Dit alles, tezamen met de deportatie van mijn grootouders naar Duitsland, stond niet bepaald garant voor een onbezorgde jeugd. Toch wil ik benadrukken, dat ik als kind Gods nabijheid voelde, wat nog versterkt werd door het feit dat mijn moeder me naar een parochieschool bleef sturen. In alle eerlijkheid moet ik evenzo toegeven, dat ik naarmate ik ouder werd, Gods nabijheid regelmatig niet bespeurde. Wat me echter in het bijzonder verbaast, is het feit, dat het mogelijk blijkt te zijn ver van God af te dwalen en van het leven een puinhoop te maken, terwijl je zulke nauwe banden met God hebt gehad.

Uit een veelheid van ongelukkige episodes uit mijn leven wil ik er nu enkele naar voren halen. Ik ben niet iemand die gauw de vuile was zal buiten hangen. Maar als ik de onbetekende pogingen zie die ik deed om naar eigen goeddunken verbetering in de gang van zaken te brengen, en ik die dan vergelijk met de resultaten die ik verkreeg als ik het op de manier van Jezus deed, dan is het best de moeite waard op enkele aspecten daarvan de aandacht te richten.

Toen ik van de universiteit kwam, meende ik er goed aan te doen me in te zetten voor mijn nieuwe vaderland, de Verenigde

Staten. Als goed patriot nam ik daarom dienst bij het Korps Mariniers als officier. Bovendien wilde ik wel een beetje gehard worden, en dat gebeurde in heviger mate dan ik verwacht had. Gelukkig bleef ik net buiten de Vietnam-oorlog. Maar na vier jaar dienst was ik toch in de ware zin des woords 'gehard'. Maar al te vaak waren we gehersenspoeld om ons tot beroepskillers te maken, met gevolg dat het als burger moeilijk was leiding te geven aan een gezin met vier kinderen. Mijn opleiding, in combinatie met een onbuigzame persoonlijkheid, stond garant voor heel wat spontane uitbarstingen bij mij thuis.

Na zo'n twintig jaar van 'oorlogslittekens' en vaderlijke tirannie, werd ik uiteindelijk op mijn knieën gedwongen om God te zeggen, dat ik Zijn hulp hard nodig had. U begrijpt dat ik nauwelijks met mijn kinderen kon communiceren, wat weer z'n effect had op de relatie met mijn vrouw. Eerlijk gezegd stond ik op het punt het hele zaakje maar in de steek te laten.

Ook binnen mijn werk werd ik constant met deze problemen geconfronteerd. Het begon al, of beter gezegd, het kwam naar buiten, toen mijn contract bij de Mariniers ten einde liep. Ik was toen 26 jaar oud, en weet nog hoe ik het bureau van de commandant binnenliep, om hem te vertellen dat ik er genoeg van had en er dus mee ophield. Toen hij mij echter duidelijk maakte, dat ik om verschillende redenen er niet zomaar mee op kon houden, ontstond er een zo luidekeelse woordenstrijd, dat de wijde omgeving ervan kon meegeenieten.

Helaas is het in mijn 25-jarige carrière als zakenman nadien niet anders geweest. Dit incident was tekenend voor het begin van een loopbaan die steeds werd onderbroken door ontslag of werkbeëindiging mijnerzijds, als ik voelde dat de bijl boven mijn hoofd zwaaide.

Nu ik echter sinds een paar jaar God de eerste plaats in mijn leven heb gegeven, ben ik me de bron van al mijn problemen bewust geworden: ik ben nooit in staat geweest gezag te aanvaarden; of dit nu wereldlijk of geestelijk gezag was. En dat,

terwijl Gods Woord dit toch van ons verlangt. Ik was vastbesloten om alles 'op mijn manier' te doen zoals Frank (I did it my way) Sinatra in zijn onsterfelijke song het verwoordde. Deze houding veranderde pas, toen ik Jezus uit de stoel van de Tweede Piloot liet verhuizen naar de mijne, waarmee ik Hem de leiding over mijn leven overdroeg.

Daarmee werden mijn prioriteiten compleet overhoop gegooid. Ik was verrast, dat de Bijbel me leerde God op de eerste plaats te stellen, en daarna mijn gezin, en nog weer later al het andere, waaronder ook mijn werk.

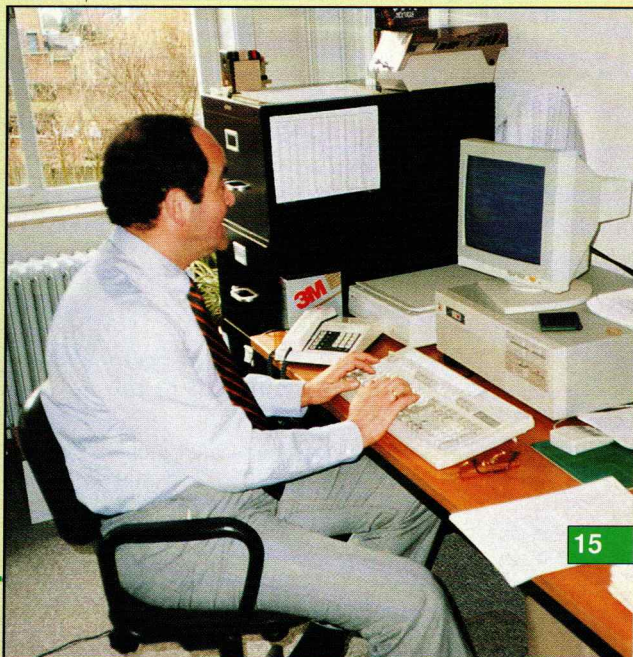
Het verheugt me te kunnen zeggen, dat ik geen onoverkomelijke problemen meer ken, sinds ik definitief besloten heb Jezus als leidsman naar God te erkennen. Toch wil ik ieder die meent dat ik een soort Utopia op aarde heb gevonden, waarschuwen. Net als al het andere in ons leven, bereik je dit niet zomaar; u moet er hard voor werken en zult veel tegenstand ondervinden voor u uw doel bereikt. Zo betekende Satan vòòr mijn bekering (en dat is het echt geweest) niet veel in mijn leven. Toen ik er echter van ging getuigen dat Jezus mijn persoonlijke Heer en Redder was, ervoer ik sterke krachten die mij de andere kant op probeerden te trekken. Die kracht was er altijd al geweest, maar ik had hem nooit als zodanig onderkend. Een van mijn favoriete schriftgedeelten is Johannes 3:19-21 "Dit is het oordeel: het Licht is de wereld binnengekomen, maar de mensen (ikzelf) hadden de duisternis meer lief dan het Licht, want wat zij deden was slecht".

Ik heb een verbond met God gesloten. Ik heb Hem gevraagd om mijn leven te managen. Daarbij heb ik Hem beloofd om aan Zijn wil handen en voeten te geven, wat Hij ook op een gegeven ogenblik van mij verlangt.

Een van mijn kostbaarste ontdekkingen ligt in het feit, dat God ver-

kozen heeft meestal via ons, Zijn kinderen, te werken. Met en door Hem zijn wij in staat de meest fantastische dingen te doen. Ik weet dat Hij in mij een wonder heeft gedaan: Hij heeft 'een hart van steen' uit mijn leven verwijderd en daarvoor in de plaats een 'hart van vlees' gegeven. Als dit het enige was, dan zou het al voldoende zijn geweest om Zijn kracht en liefde aan mij te betonen. Nu ik echter zie, hoe Hij ook mijn vrouw en vier kinderen tot Zich trekt, ben ik Hem eeuwig dankbaar voor Zijn wonderbaarlijke zorg voor ieder van ons. Ik heb sinds mijn besluit voortaan 'op Zijn manier' te gaan leven, geen saai moment meer gekend. Sterker nog, ik heb weer mogen ontdekken dat ik een leven mag leiden dat werkelijk waard is geleefd te worden.

Carl Walker is de afgelopen 25 jaar werkzaam geweest op het gebied van het Internationaal Marketing Management. Onlangs heeft hij in Brussel het Economisch Ontwikkelingskantoor van de Staat Utah geopend. Hij is inmiddels 30 jaar getrouwd met Jacqueline. Zij hebben 4 kinderen.

DEPRESSIE, LEED & ANGST

**Rüdiger Hartwig,
Erlangen, Duitsland**

RÜDIGER: Thuis hadden we veel problemen. Zo leed mijn broer aan ongeneeslijke leukemie. In het laatste stadium van zijn ziekte werd hij langzaam blind, en ik was daar -onmachtig iets te doen- getuige van. Ook mijn vader werd ernstig ziek. Om de toestand nog ernstiger te maken, bleken mijn ouders nog te gaan scheiden ook. Dat werd me allemaal teveel. Ik raakte depressief en het was op dat moment van mijn leven, dat Jezus Zich aan mij bekend maakte.

STEM-REDACTEUR: *Zijn je ouders gescheiden als gevolg van die ziekten?*

RÜDIGER: Ja! Tijdens die ziekteperiode waren ze het er niet over eens, wat er eigenlijk moest gebeuren. De torenhoge problemen dreven hen uiteen. Toen ze gingen scheiden, lieten ze mij alleen achter, zonder dat ik er ook maar enige notie van had hoe ik de scherven van mijn wereldje moest opruimen.

STEM-REDACTEUR: *En op wat voor manier kwam Jezus Christus in dit alles in beeld?*

RÜDIGER: Er waren steeds weer mensen die mij over Jezus spraken, speciaal op de momenten dat ik door al dit leed overmand werd. Vooral een bepaald meisje, dat ik erg graag mocht, sprak steeds

Ik verkeerde in zo'n wanhopige toestand, dat ik 's nachts huilend God om hulp riep. In antwoord op mijn hartekreet kon ik a.h.w. Gods liefde tastbaar voelen. Op het moment dat een allesoverheersende vreugde mij diep van binnen raakte, wist ik dat hij ernaar verlangde gemeenschap met mij te hebben om mij van mijn problemen te verlossen. Ik wist eenvoudig zeker, dat ik in de nabijheid van de levende God verkeerde.

over Hem. Daarnaast hadden we op school ook een Bijbelstudieclub waar ik vaak naartoe ging. Daar was het ook, dat ik uiteindelijk mijn leven in Jezus' handen legde.

STEM-REDACTEUR: *Was het alleen maar vanwege dat leuke meisje, dat je die Bijbelstudieclub bezocht?*

RÜDIGER: Nee. Mogelijk vanwege de situatie waarin ik mij bevond, oefende die groep een bepaalde aantrekkingskracht op mij uit. Ik was ten einde raad. Een inwendige stem leek me constant aan te moedigen mijn leven aan Jezus over te geven. Tijdens de Bijbelstudie hebben we ook veel gebeden. Maar er was niemand die er rechtstreeks met mij over gesproken heeft. En toch besepte ik dat dit het enige was wat

ik moest doen. En tijdens een van die bijeenkomsten heb ik mijn leven, dat eigenlijk een puinhoop was, aan Jezus overgegeven.

STEM-REDACTEUR: Wat voor verandering heeft dit in je leven teweeg gebracht?

RÜDIGER: Er kwam niet duidelijk een onmiddellijke verandering. Diep van binnen voelde ik nog steeds dat intens droeve gevoel. Ik weet nog hoe ik op Oudejaarsavond me zo down voelde, dat ik God wel om hulp móést vragen. Ik had weliswaar Jezus gevraagd in mijn leven te komen, maar de ware betekenis van die vraag had ik eigenlijk nooit begrepen. Het meisje van die Bijbelkring nodigde mij op een avond uit mee te gaan naar een gebedssamenkomst. Daar ervoer ik Gods liefde en Zijn verlangen om een persoonlijke relatie met mij te hebben. Pas toen ik dat besepte, werd ik door een geweldige vreugde overspoeld. Ik kwam ook onder de in vloed van de lofprijs en de aanbidding, en tevens van de broederliefde die er onder de aanwezigen heerste. Ik realiseerde me, dat het God zelf was, die mij naar deze bijeenkomst gebracht had.

Alle innerlijke verwondingen die veroorzaakt waren door de dood van mijn

broer, het gebroken gezin en andere negatieve ervaringen uit de daarop volgende jaren werden genezen. Ik voelde dat er Iemand van mij hield. Die liefde van Jezus maakte het mij mogelijk anderen te vergeven. Ik heb heel wat uren gebeden, waarin ik mijn hart voor God uitstortte. Hij vergaf mij dan mijn bitterheid en maakte mij vrij van droefenis en depressiviteit.

De onbeschrijflijke vrede van God heeft mij nooit meer verlaten. Hij heeft de leegte in mijn leven gevuld en heeft er ook betekenis aan verleend. En dit laatste is iets, waar ik in die vele uren van eenzaamheid enorm vaak over nagedacht heb.

STEM-REDACTEUR: Zou je anderen die innerlijk gekwetst zijn of depressief ook aanraden zich tot Jezus te wenden?

RÜDIGER: Zeer zeker. En niet alleen maar als ze hulp nodig hebben. Ook om hun vertrouwen op Hem te stellen, want Hij heeft de macht om alle pijn uit ons diepste-ik weg te nemen en in onze omstandigheden verandering te brengen. Voor Hem is geen pijn te hevig, of Hij weet deze te genezen. De Bijbel zegt: "Het geknakte riet zal Hij niet verbreken en de kwijnende vlasplis zal Hij niet doven; naar waarheid zal Hij het recht openbaren, tot

RÜDIGER HARTWIG

Hij op aarde het recht zal hebben gebracht. Op Zijn naam zullen de naties hun hoop vestigen". Jezus wil ons die innerlijke genezing schenken, een genezing die niemand anders ons kan bieden. Alleen, Hij wacht op ons. Het enige wat wij te doen hebben, is tot Hem te komen.

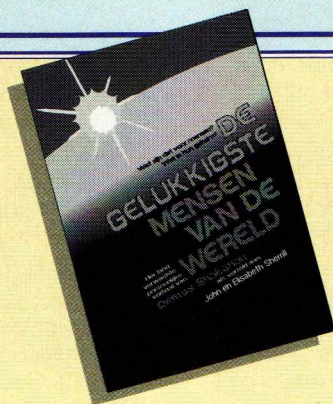
STEM-REDACTEUR: *Heb je sindsdien nooit meer problemen met depressiviteit gehad?*

RÜDIGER: Soms, maar dan in geringe mate. Maar nu kan ik Jezus om hulp vragen, en Hij is altijd bereid mij in de juiste richting te leiden en te helpen. Bovendien kan ik altijd terugvallen op de hulp van andere Christenen, wat ook een groot verschil is met vroeger. Het geeft me een gevoel van veiligheid en dat is iets wat ik in de voorgaande jaren nooit gekend heb.

Ik heb heel wat keren mogen ervaren dat God mij in mijn dagelijks bestaan geholpen heeft. Toen ik nog civiele dienst deed, was ik ingedeeld bij een groep die ouden van dagen moest helpen. Ik kon ze op een praktische manier helpen, maar ook met hen bidden. God heeft het mogelijk gemaakt, dat ik hier in Erlangen civiele dienst kon doen. Daardoor kon ik ook de gebedsgroep blijven bezoeken die mij zo behulpzaam is geweest bij mijn problemen. Daarbij heb ik bovendien ervaren, dat Jezus er altijd was om mij te helpen, of het nu om problemen met andere mensen ging of met mijn auto. Hij faalde nooit!

Hoewel ik aanleg heb voor techniek, zijn er op universitair niveau toch bepaalde onderdelen van mijn studie die mij moeilijkheden geven. Ik heb echter ontdekt, dat iemand die zijn vertrouwen op Jezus stelt, zelfs tijdens examens geholpen wordt. En ook op financieel terrein kon ik mijn zorgen aan Hem overdragen.

Jarenlang heb ik geen vrienden kunnen maken; ik was de eeuwige outsider. Maar ook aan dit probleem heeft Jezus een einde gemaakt. Natuurlijk is Jezus zelf mijn allerbeste vriend en ik ben Hem dankbaar, dat Hij mijn leven zo radicaal veranderd heeft. □

Dit boek gaat over het ontstaan van de FGBMFI en u kunt het verkrijgen via uw plaatselijke Chapter (zie blz.12).

ALS U STEM WENST TE BESTELLEN

Als u *STEM* wenst te ontvangen voor uzelf of om aan anderen weg te geven, dan kunt u het tijdschrift bij uw afdeling bestellen. Indien u geen lid van de FGBMFI bent, schrijf dan a.u.b. naar een van deze adressen:

VOOR NEDERLAND:

Administratie FGBMFI Nederland
Jan de JONG, Rubensstraat 22,
3351 JV Papendrecht,
Tel:078/152725
Prijs per jaar: f 14,50.

VOOR BELGIË:

FGBMFI STEM
Mechelse Steenweg 30
B-3000 Leuven
Prijs per jaar: BF 270

Beste lezer: Bij het lezen van de getuigenissen in dit nummer van Stem heeft u zich misschien afgevraagd of u ook God persoonlijk kunt leren kennen en vrede hebben in uw hart. Jezus zei, dat je om God, die Geest is, te kennen, opnieuw geboren moet worden in je menselijke geest. Om dit te laten gebeuren moet u:

1. Tegenover God erkennen dat u egoïstisch geleefd hebt en dat u, door Hem niet te eren als Heer van uw leven, gezondigd hebt en gescheiden bent van Hem. "Want allen hebben gezondigd en derven (missen) de heerlijkheid Gods" Romeinen 3:23.

2. Bekeer u door u tot God te wenden en vergeving te vragen voor uw zonden en vraag Hem u te helpen te leven zoals Hij dat wil. "Als gij u niet bekeert, zult gij allen evenzo omkomen" Lukas 13:3.

3. Geloof dat Jezus de Zoon van God is en dat Hij, toen Hij aan het kruis stierf, uw zonden op Zich heeft genomen, opdat u van God vergeving zou kunnen ontvangen. "Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe" Johannes 3:16.

4. Belijd voor God dat u Jezus aanneemt als uw Verlosser en Heer van uw leven. "Want indien gij met uw mond belijdt, dat Jezus Heer is, en met uw hart gelooft, dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult gij behouden worden" Rom 10:9.

Als u na zorgvuldig hierover nagedacht te hebben en de bijbelgedeelten voor uzelf nagelezen te hebben deze belangrijke stap wil nemen, bid dan het volgende hardop: "Heer, ik ben ervan overtuigd dat ik een zondaar ben en daarom op weg naar de ondergang. Ik geloof in mijn hart dat Jezus uw Zoon gestorven is voor alle zondaars, mij inbegrepen, en Zijn bloed vergoten heeft om mijn zonden af te wassen. Ik belijd dat Jezus de Verlosser en Heer van mijn leven is en dank U voor uw geschenk: het eeuwige leven. Ik vertrouw nu op U om mij te helpen zo te leven als U het wil."

Vertrouw niet op uw gevoel als bewijs dat God u aangenomen heeft. Gevoelens kunnen veranderen, maar uw nieuwe relatie met God is gebaseerd op Zijn beloften in Rom.10:13. **Schaam u niet om anderen te vertellen over uw relatie met Jezus (Mattheus 10:32). Neem elke dag de tijd om te bidden en de Bijbel te lezen (1 Petrus 2:2, Psalm 37:4).**

Wanneer u deze belangrijkste van alle beslissingen genomen heeft, laat het ons dan alstublieft weten, zodat we u meer informatie kunnen toesturen. Vul de bon in en stuur deze naar ons op.

HET DRIEVOUDIG DOEL VAN DE INTERNATIONALE GEMEENSCHAP VAN VOLLE EVANGELIE ZAKENLIEDEN

1. Te getuigen van Gods aanwezigheid en kracht in de wereld van vandaag, door middel van de boodschap van het totale Evangelie voor de totale mens.

2. Overal ter wereld mannen de gelegenheid te bieden van hun ervaringen in Jezus Christus te getuigen en hen op te bouwen, zodat zij verfrist en vernieuwd naar hun eigen kerken terug kunnen gaan. De FGBMFI is n.l. zelf geen kerk of sekte en heeft derhalve ook geen voorgangers of priesters in dienst.

3. Een grotere mate van eenheid onder alle Christenen te bevorderen.

STEM

STEM NR. 913

Dit is een van de 17 talen van het Europese Stem magazine gepubliceerd door het FGBMFI Internationaal Kantoor Europese Regio's, Mechelse steenweg 30, B-3000 Leuven, België. Tel: 016/20.79.44 - Fax: 016/20.79.31.

Hoofdredacteur voor Europa: Blair Scott.

Productie-assistent: Donato Anzalone.

Lay-out: Convertex. **Artistiek adviseur:** Paul Goodwin.

Andere hoofdredacteurs: V.S.:

Jerry Jensen. **South Pacific Editor:** Mark Raffalls.

Azië: C.K. Lee. **Indonesia:** U.E. Medellu.

INTERNATIONALE GEMEENSCHAP VAN VOLLE EVANGELIE ZAKENLIEDEN

Mechelse Steenweg 30, B-3000 Leuven, België.

Ik wil u meedelen dat ik heb besloten om Jezus Christus te volgen. Zend mij a.u.b. het boekje: "Nu u Christus hebt ontvangen".

Zend mij a.u.b. informatie over de FGBMFI.

Zend mij a.u.b. nadere gegevens over het lidmaatschap van de FGBMFI.

NAAM & ADRES (in blokletters):

In Dit Nummer

DE EERSTE PLAATS

blz. 7

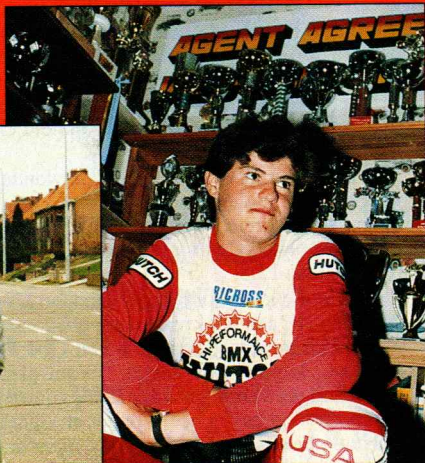
EEN ANDERE HOUDING

blz. 13

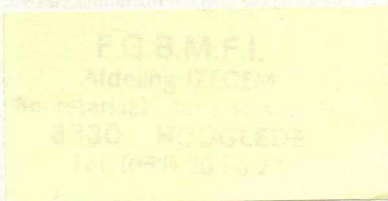
DEPRESSIE, LEED & ANGST

blz. 16

Internationale
Gemeenschap Van Volle
Evangelie Zakenlieden

Voor verdere informatie kunt u zich wenden tot:

Laat dit magazine niet liggen ... Geef het door aan een vriend!